

שְׁפָתוֹב (תהלים צא) פִּי מִלְאָכִיו
יִצְוֶה לָךְ. וְאִם לֹא - הֵם מְקַטְרְגִים
עֲלֶיךָ.

אָמַר רַבִּי פִּינְחָס, שְׁלֹשָׁה הֵם
שְׁעוּמָדִים אֲפוּטְרוּפוּסִים עַל
הָאָדָם כְּשֶׁהוּא זוֹכֵה, שְׁפָתוֹב (איוב
5) אִם יֵשׁ עֲלָיו מִלְאָךְ מְלִיץ אֶחָד
מִנֵּי אֶלֶף לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל. אִם
יֵשׁ עֲלָיו מִלְאָךְ הֵנָּה אֶחָד. מְלִיץ
- שְׁנַיִם. אֶחָד מִנֵּי אֶלֶף לְהַגִּיד
לְאָדָם יִשְׂרָאֵל - הֵנָּה שְׁלֹשָׁה. אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲמִשָּׁה, שְׁפָתוֹב
יוֹתֵר, וַיִּחַנְּנוּ וַיֵּאמְרוּ. וַיִּחַנְּנוּ -
אֶחָד. וַיֵּאמְרוּ - שְׁנַיִם. אָמַר לוֹ, לֹא
כַּהֲנֵל אֶלָּא וַיִּחַנְּנוּ זֶה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ, שֶׁהָרִי אֵין רְשׁוֹת
לְאַחַר אֶלָּא לוֹ.

אָמַר לוֹ, יִפֶּה אֲמַרְתָּ, וּמִי שְׁנַמְנַע
מִפְּרִיָה וּרְבִיָּה, כְּכִזְכוּל מְמַעִיט
אֶת הַדְּמוּת שְׁפוּלָלֶת אֶת כָּל
הַדְּמִיּוֹת, וְגוֹרֵם לְאוֹתוֹ הַנְּהַר
שְׂאִין שׁוֹפְעִים מִימֵינוּ, וּפּוֹגֵם אֶת
הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ בְּכָל הַצְּדִידִים,
וְעֲלָיו כְּתוּב (ישעיה סו) וַיִּצְאוּ וַרְאוּ
בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. בִּי
וּדְאֵי זֶה לְגוֹף, וְאֵין נִשְׁמַתוֹ
נִכְנָסֶת לַפְּרָגוֹד כָּלֵל, וְהוּא נִטְרָד
מֵאוֹתוֹ הַעוֹלָם.

מִצְוֶה שְׁבִיעִית - לְמוֹל לְשִׁמְנֵה
יָמִים וּלְהַעֲבִיר אֶת זְהַמַּת
הַעֲרָלָה, מִשׁוּם שֶׁהַחֲתִיָּה הִיא
הִיא הַדְּרָגָה הַשְּׁמִינִית לְכָל
הַדְּרָגוֹת, וְהַנֶּפֶשׁ הִיא שְׁפוּרְחַת
מִמֶּנָּה צְרִיכָה לְהִרְאוֹת לְפָנֶיהָ
לְשִׁמְנֵה יָמִים כְּמוֹ שֶׁהִיא דְרָגָה
שְׁמִינִית, וְאֵז וּדְאֵי נִרְאָה שֶׁהִיא
נֶפֶשׁ חֲתִיָּה. הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַחֲתִיָּה הִיא
הַקְּדוֹשָׁה, וְלֹא מִן הַצֵּד הָאֲחֵר.
וְזֶהוּ יִשְׂרָאֵל הַמֵּיִם. בְּסִפְרוֹ שֶׁל
חֲנוּךְ יִרְשָׁמוּ הַמֵּיִם שֶׁל זֶרַע קֹדֶשׁ
רֶשֶׁם שֶׁל נֶפֶשׁ חֲתִיָּה. וְזֶה הַרְשָׁם
שֶׁל הָאוֹת יו"ד שְׁנִרְשָׁם בְּכֹשֶׁר
הַקְּדוֹשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַרְשׁוּמִים שֶׁל הַעוֹלָם.

טִיסוֹת לְהִיּוֹת שֵׁם בְּאוֹתָהּ הַמִּילָה

אָמַר רַבִּי פִּינְחָס (דף יג ע"א) תִּלְתָּא אַנּוּן דְקִיָּמִי
אֲפוּטְרוּפוּסִין עֲלֶיהָ דְבַר נָשׁ כַּד זָכִי.
דְכַתִּיב, (איוב לג) אִם יֵשׁ עֲלָיו מִלְאָךְ מְלִיץ אֶחָד
מִנֵּי אֶלֶף לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל. אִם יֵשׁ עֲלָיו
מִלְאָךְ הָאֶחָד מִנֵּי אֶלֶף
לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל הָאֶחָד תִּלְתָּא. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, חֲמִשָּׁה, דְכַתִּיב יוֹתֵר, וַיִּחַנְּנוּ וַיֵּאמְרוּ.
וַיִּחַנְּנוּ חַד. וַיֵּאמְרוּ תְרִין. אָמַר לִיה לָאו הַכִּי,
אֶלָּא וַיִּחַנְּנוּ דָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי,
דְהָא לִית רְשׁוֹ לְאַחְרָא אֶלָּא לִיה.

אָמַר לִיה שְׁפִיר קָא אֲמַרְתָּ. וּמָאן דְאַתְּמַנַּע
מִפְּרִיָה וּרְבִיָּה כְּכִזְכוּל אֲזַעִיר דִּיּוֹקְנָא
דְכָלִּיל כָּל דִּיּוֹקְנִין. וְגַרִים לְהַהוּא נְהַר דְלָא
נִגְדִין מִימּוּי וּפְגִים קִיָּמָא קְדִישָׁא בְּכָל
סְטְרִין. וְעֲלֶיהָ כְּתִיב, (ישעיה סו) וַיִּצְאוּ וַרְאוּ
בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. בִּי וּדְאֵי דָא
לְגוּפָא. וְנִשְׁמַתִּיהָ לֹא עֵיִל לַפְּרָגוֹדָא כָּלֵל
וְאַטְרִיד מֵהַהוּא עֲלֵמָא.

פְּקוּדָא שְׁבִיעָאָה לְמַגְזֵר לְתַמְנָא יוֹמִין
וּלְאַעֲבָרָא זוֹהֶמָא דְעַרְלָתָא, בְּגִין
דְהִיא חֲתִיָּה אִיהִי דְרָגָא תְּמִינָאָה לְכָל
דְרָגִין, וְהִיא נֶפֶשׁ דְּפִרְחָא מִינָהּ אֲצִטְרִיכָא
לְאַתְחַזָּאָה קְמָה לְתַמְנָא יוֹמִין כְּמָה דְאִיהִי
דְרָגָא תְּמִינָאָה. וּכְדִין אֲתַחֲזִי וּדְאֵי דְאִיהִי
נֶפֶשׁ חֲתִיָּה. נֶפֶשׁ דְהִיא חֲתִיָּה קְדִישָׁא וְלֹא
מִסְטָרָא אֲחֵרָא. וְדָא אִיהִי יִשְׂרָאֵל הַמֵּיִם.
בְּסִפְרָא דְחֲנוּךְ יִתְרַשְׁמוּן מִזָּא דְזַרְעָא
קְדִישָׁא רְשִׁימוּ דְנֶפֶשׁ חֲתִיָּה. וְדָא רְשִׁימוּ
דְאֵת יו"ד דְאֲתַרְשִׁים בְּבִשְׂרָא קְדִישָׁא מִכָּל
שְׂאֵר רְשׁוּמִין דְעֲלֵמָא.

וְעוֹף יְעוּפָף עַל הָאֲרֶץ. דָּא אֲלֵיהּ דְטָאֵס כָּל

וְעוֹף יְעוּפָף עַל הָאֲרֶץ - זֶה אֲלֵיהּ שְׁטָס אֶת כָּל הַעוֹלָם בְּאַרְבַּע

של ברית הקדש. וצריך לסדר לו כסא, ולהזכיר בפיו: זה הכסא של אליה"ו. ואם לא - אינו שורה שם. ויברא אלהים את התנינים הגדלים - שני אלה ערלה ופריעה. המילה של הערלה, ואחר כך הפריעה. והם זכר ונקבה. ואת כל נפש החיה הרמשת - זה הרשם של אות ברית הקדש, שהיא הנפש חיה הקדושה כפי שאמרנו. אשר שרצו המים - המים העליונים שנמשכו אליה של אות הרשם הזו.

ובגלל זה נרשמו ישראל ברשם קדוש וטהור למטה. כדגמת אותם רשומים קדושים, להפיר בין צד הקדשה לצד האחר של הטמאה, אף ישראל רשומים להפיר בין צד הקדשה לעמים עכו"ם, שבאים מצד האחר של טמאה, כמו שנתבאר. וכמו שרשם אותם, כך רשם הבהמות והעופות שלהם לבהמות ועופות של העמים עכו"ם. אשרי חלקם של ישראל. מצוה שמינית - לאהב את הגר שנוכנס למול את עצמו ולהכניס תחת כנפי השכינה. והיא מכניסה אותם תחת כנפיה לאותם שנופרדים מצד הטמאה האחר ומתקרבים אליה, שכתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה. ואם תאמר שנפש החיה הזו שפלולה בישראל היא מזמנת לכל - חזר ואמר למינה. כמה אכסדראות וחדרים זה לפנים מזה יש לארץ הזו שהיא חיה. תחת כנפיה.

כנגד ימין, יש לה שתי אכסדראות. ומהכנה הזו נפרדים לשתי אמות אחרות שהן קרובות ביחוד לישראל להכניסם לתוך האכסדראות הללו. ותחת כנה שמאל יש שתי אכסדראות

עלמא בארבע טאסין למהוי תמן בההוא גזירו דקיימא קדישא. ואצטריך לתקנא ליה פורסייא ולאדפרא בפומיה דא פורסייא דאליה"ו. ואי לאו לא שארי תמן. ויברא אלהים את התנינים הגדולים. תרין אלין ערלה ופריעה. גזירו דערלה ופריעה לבתר. ואנון דכר ונוקבא. ואת כל נפש החיה הרומשת, דא רשימו דא"ת קיימא קדישא דאיהי נפש חיה קדישא פדקאמרן. אשר שרצו המים מיין עלאין דאתמשכו לגבה דאת רשימו דא.

ובגין דא אתרשימו ישראל ברשימו קדישא ודכיו לתתא, כגוונא דאנון רשימין קדישין, לאשתמודעא בין סטר קדישא לסטרא אחרא דמסאבו. אוף ישראל רשימין לאשתמודעא בין קדישא, לעמין עובדי כוכבים ומזלות דאתיין מסטרא אחרא דמסאבא כמה דאתמר. וכמה דרשים לון הכי רשים בעירי ועופי דלהון לבעירי ועופי דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות. זכאה חולקהון דישראל: פקודא תמינאה למרחם גיורא (על) דעאל למגזר גרמיה ולאעלא תחות גדפוי דשכינתא. ואיהי אעילא לון תחות גדפהא לאנון דמתפרשן מסטרא אחרא מסאבא ומתקרבין לגבה. דכתיב תוצא הארץ נפש חיה למינה. ואי תימא דהאי נפש חיה דכלילא בישראל לכלא היא אזדמנת. הדר ואמר למינה. כמה אכסדרין ואדרין דא לגו מן דא אית לה להאי ארץ דאיהי חיה תחות גדפהא.

גדפא ימינא אית לה תרין אכסדרין. ומהאי גדפא אתפרשן לתרין אומין אתרנין דאנון קריבין ביחודא

גדפא אתפרשן לתרין אומין דאנון קריבין ביחודא

אחרות, ונפרדים לשתי אמות
אחרות, שהם עמון ומואב. וכלם
נקראים נפש חיה. וכמה חדרים
סתומים אחרים והיכלות אחרים
בכל פנף ופנף, ומהם יוצאות
רוחות להפריד לכל אותם הגרים
שמתגירים, ונקראים נפש חיה,
אבל למינה. וכלם נכנסים תחת
כנפי השכינה ולא יותר.

אבל נשמת ישראל יוצאת מתוך
הגוף של האילן ההוא, ומשם
פורחות הנשמות לתוך הארץ הזו
לתוך מעיה לפני ולפנים, והסוד -
(מלאכי א) כי תהיו אתם ארץ חפץ.
ועל זה ישראל בן יקיר שהמו
מעיה עליו, ונקראים (ישעיה מו)
העמסים מני בטן, ולא מהפנפים
החוצה. ועוד, לגרים אין חלק
באילן העליון, וכל שפן בגוף
שלו. אבל החלק שלהם הוא
בכנפים ולא יותר, והגר תחת כנפי
השכינה ולא יותר. גרי הצדק הם
ששורים שם ונאחזים, ולא לפנים,
כמו שנתבאר. ומשום כך תוצא
הארץ נפש חיה למינה. ולמי?
בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה.
כלם שואבים נפש מהחיה היא,
אבל כל אחד למינה כראוי לה.

מצוה תשיעית - לחן את העניים
ולתת להם טרף, שכתוב נעשה
אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה
אדם - משתף, כלל של זכר
ונקבה. בצלמנו - עשירים.
כדמותנו - עניים. שהרי מצד הזכר
עשירים, ומצד הנקבה עניים. כמו
שהם בשתפות אחת וזה חס על
זה, וזה נותן לזה וגומל לו חסד,
כך צריך אדם למטה שיהיו עשיר
ועני בחבור אחד, ולתת זה לזה
ולגמל חסד זה לזה.

לישראל לאעלא לון לגו אפסדרין אלין.
ותחות גדפא שמאלא אית תרין אפסדרין
אחרנין ומתפרשן לתרין אומין אחרנין
דאנון עמון ומואב. וכלהון אקרון נפש
חיה. וכמה אדרין סתימין אחרנין והיכלין
אחרנין בכל גדפא וגדפא. ומנייהו נפקו
רוחין לאפרשא לכל אנון גיורין דמתגירין.
ואקרון נפש חיה, אבל למינה. וכלהו
עאלין תחות גדפוי דשכינתא ולא יתיר.

אבל נשמתא דישראל נפקא מגו גופא
דהוא אילנא, ומתמן פרחין נשמתין
לגו האי ארץ גו מעהא לגו לגו. ורזא (מלאכי
א) כי תהיו אתם ארץ חפץ. ועל דא ישראל
בן יקיר דהמו מעהא עליה ואקרון (ישעיה מו)
העמוסים מני בטן ולא מגדפין לבר. ותו
(דף יג ע"ב) גיורין לית לון חולקא באילנא
עלאה כל שפן בגופא דיליה. אבל חולקא
דלהון בגדפין איהו ולא יתיר. וגיורא
תחות גדפי שכינתא ולא יתיר גירי הצדק
אנון דתמן שראו ואתאחדן ולא לגו כמה
דאתמר. ובגין כך תוצא הארץ נפש חיה
למינה. ולמאן, בהמה ורמש וחיתו ארץ
למינה כלהו שאבין נפש מההיא חיה,
אבל כל חד למינה כדקא חזי לה:

פקודא תשיעאה למיחן למספני ולמיהב
לון טרפא. דכתיב נעשה אדם
בצלמנו כדמותנו. נעשה אדם, משותפא
כלל דבר ונוקבא. בצלמנו, עתירי.
כדמותנו, מספני. דהא מסטרא דדכורא
עתירי, ומסטרא דנוקבא מספני. כמה דאנון
בשותפא חדא. וחס דא על דא, ויהיב דא

לדא וגמיל ליה טיבו, הכי אצטריך בר נש לתתא למהוי עתירא ומספנא
בחבורא חדא, ולמיהב דא לדא ולגמלאה טובא דא לדא.

וַיִּרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וְגו' רָזָא דְנֵן חֲמִינָן
בְּסַפְרָא דְשְׁלֵמָה מְלֶפָא, דְּכָל מָאן
דְּחָס עַל מְסַפְנֵי בְרַעוּתָא דְלֶפָא, לָא מִשְׁתַּנִּי
דְיוֹקְנִיה לְעֵלָם מְדִיוֹקְנָא דְאָדָם הָרֵאשׁוֹן.
וְכִינֵן דְּדִיוֹקְנָא דְאָדָם אֲתַרְשִׁים בֵּיהּ,
שְׁלִיט עַל כָּל בְּרִיָּין דְּעֵלְמָא בְּהֵהוּא
דְיוֹקְנָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ט)
וּמִוִּרְאָכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ
וְגו' פְּלֵהוּ זַעִין וְדַחְלִין מֵהֵהוּא דְיוֹקְנָא
דְּאֲתַרְשִׁים בֵּיהּ, בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא
מְעֵלְיָא לְאַסְתְּלָקָא בְּרַ נֶשׁ בְּדִיוֹקְנִיה דְּאָדָם
עַל כָּל שְׂאֵר פְּקוּדִין.

מִנָּא לָן מְנַבּוּכְדִנְצָר. אָף עַל גַּב דְּחֵלָם הֵהוּא
חֵלְמָא, כָּל זְמַנָּא דְהוּה מִיחֵן לְמְסַפְנֵי
לָא שְׂרָא עֲלִיהּ חֵלְמִיהּ. פִּינֵן דְּאֵטִיל עֵינָא
בִּישָׂא דְלָא לְמִיחֵן לְמְסַפְנֵי, מַה כְּתִיב, (דניאל ד)
עוֹד מִלְתָּא בְּפּוּם מְלֶפָא וְגו', מִיַּד אֲשַׁתְּנִי
דְיוֹקְנִיה וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא. וּבְגִין כֶּף נַעֲשֶׂה
אָדָם. כְּתִיב הֲכָא עֲשִׂיהּ, וְכְתִיב הֲתָם (רות ב) שֵׁם
הָאִישׁ אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בּוֹעֵז.

פְּקוּדָא עֲשִׂירָאָה לְאַנְחָא תְּפִלִּין וּלְאַשְׁלָמָא
גְּרַמְיָה בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה. דְכְּתִיב,
(בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.
פְּתַח וְאָמַר (שיר השירים ז) רֵאשֶׁף עֲלֶיךָ כְּפַרְמֶל
הַאִי קָרָא אוֹקִימָנָא וְאַתְמַר. אֲבָל רֵאשֶׁף עֲלֶיךָ
כְּפַרְמֶל, דָּא רֵישָׁא עֲלָאָה תְּפִלִּין דְּרִישָׁא,
שְׂמָא דְּמֶלְפָא עֲלָאָה קְדִישָׁא יְהוָה בְּאַתְוּוֹן
רְשִׁימִין, כָּל אֶת וְאֶת פְּרִשְׁתָּא חָדָא, שְׂמָא
קְדִישָׁא גְּלִיפָא בְּסִדּוּרָא דְאַתְוּוֹן פְּדָקָא יְאוּת.
וְתַנֵּן (דברים כח) כִּי שֵׁם יְיָ נִקְרָא עֲלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ,
אֵלֶיךָ תִּפְלִין דְּרִישָׁא, דְּאַנּוּן שְׂמָא קְדִישָׁא
בְּסִדּוּרָא דְאַתְוּוֹי.

וַיִּרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וְגו' - הַסּוּד
שְׁלָנוּ רְאִינוּ בְּסַפְרוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה
הַמֶּלֶךְ, שְׁכַל מִי שְׁחָס עַל הָעַנְיִים
בְּרִצּוֹן הַלֵּב, לֹא מִשְׁתַּנֵּה דְמוּתוֹ
לְעוֹלָם מְדַמוּתוֹ שֶׁל אָדָם
הָרֵאשׁוֹן. וְכִינֵן שְׁדַמוּתוֹ שֶׁל
אָדָם נְרַשְׁמָה בּוֹ, הוּא שׁוֹלֵט עַל
כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ
הַדְּמוּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית ט)
וּמִוִּרְאָכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל
חַיַּת הָאָרֶץ וְגו'. כָּלֵם זַעִים
וּפּוֹחֲדִים מֵאוֹתָהּ הַדְּמוּת
שְׁנַרְשְׁמָה בּוֹ, מִשּׁוּם שְׁזוֹ הִיא
מְצוּה מְעֵלָה שְׁיַתְעֵלָה בֵּין אָדָם
בְּדַמוּתוֹ שֶׁל אָדָם עַל כָּל שְׂאֵר
הַמְצוּוֹת.

מִנָּן לָנוּ? מְנַבּוּכְדִנְצָר (הרשע). אָף
עַל גַּב שְׁחָלָם אֶת הַחֵלּוּם הֵהוּא
- כָּל זְמַן שְׁהִיָּה מְרַחֵם עַל
הָעַנְיִים, לֹא שְׂרָה עֲלֵיו חֵלּוּמוֹ.
פִּינֵן שְׁהִטִּיל עֵינֵי רַעְיָה שְׁלֵא לְרַחֵם
עַל עַנְיִים, מַה פְּתוּב? (דניאל ד) עוֹד
הַדְּבָר בְּפִי הַמֶּלֶךְ וְגו'. מִיַּד
הַשְׁתַּנְתָּה דְמוּתוֹ וְנִטְרַד מִבְּנֵי
הָאָדָם. וּמִשּׁוּם כֶּף נַעֲשֶׂה אָדָם.
כְּתוּב כֶּאֱן עֲשִׂיהּ, וְכְתוּב שֵׁם (רות
ב) שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי עִמּוֹ
הַיּוֹם בְּעוֹז.

מְצוּהָ עֲשִׂירִית - לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין
וּלְהַשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ בְּדַמוּת
הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁכָתוּב (בראשית א)
וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.
פְּתַח וְאָמַר, (שיר ז) רֵאשֶׁף עֲלֶיךָ
כְּפַרְמֶל. הַפְּסוּק הַזֶּה הָעֲמִדְנוּהוּ
וְנִתְפָּאֵר. אֲבָל רֵאשֶׁף עֲלֶיךָ
כְּפַרְמֶל - זֶה הָרֵאשׁ הָעֲלִיּוֹן,
תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ, שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַקְּדוֹשׁ יְהוָה בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת,
וְכָל אוֹת וְאוֹת פְּרִשְׁתָּא אַחַת, הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ חֲקוּק בְּסִדּוּר שֶׁל
הָאוֹתִיּוֹת כְּרָאוּי וְשִׁנְיָנוּ, (דברים כח)
כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ
- אֵלוֹ תִּפְלִין שֶׁל רֵאשׁ, שְׁהֵם שֵׁם
קְדוֹשׁ בְּסִדּוּר שֶׁל אוֹתִיּוֹתיוֹ.